

nato pa ji bo zaspala v naročju, nekaj časa bo še Jušljeva nastavljala oči iskrām, ki bojo mimo okna izginjale v noč, nato bo tiho zaprla oči, prometnik je obesil rdečo kapo na kljuko in si posadil na glavo navadno, z vsakdanjo barvo, pa odšel domov, službe je konec, daljava med Blažem in njo se bo večala, jaz pa bom imel vse bliže k njemu.

(Poglavje iz romana *Noro življenje*)

Pesmi

Nevin Birska

KO SE RAZLETIJO

Pot od tu do vznožja gibkih,
 izginevajočih in padajočih poplav sonca,
 ki ga ribiči usipljejo v čolne,
 ko namakam neustavljivi jaz
 v gnevu pomladi, majajočih gorah
 in v verigah hribovij,
 ko se razletijo znojnice,
 zapečatene od zime in mavric prvega
 cvetja,
 ko kakor drevo v trpkih oblikah dežele
 pripletem nepoznano jadro do daljnih
 pristanov,
 do izginevajočih vrtov,
 do vezanja tvojih prsi.

Ko samo za hip obstanem na poti
in potem izzvenim kot zategel,
še neuporabljen solzilec v slepečih vrelcih.

PRI TEBI Planil sem v tvojo sobo in pred tvoje zrcalo,
videl sem v njem tvoj obraz, še ne napudran,
s kamnitimi ustnicami, še brez rdečila,
tvojo kratko majčko s črtastimi,
pomarančastimi vzorci,
nakit na omari.
Odpirajo se oči,
ustnice se obarvajo,
spregovorijo sunkoviti dihi,
tvoje prsi, tvoji lasje, tvoje noge,
s prisotnostjo cvetja, ognja in lisaste
svetlobe in rok in trebuha in tvojega jezika.

Tvoje telo razpoznavam skozi razpršeno lečo svetlobe,
tvojih besed, tvojih gladkih, nepotešljivih gub,
tvojega nedrčka. Omahujoča, z razmetanim
perilom vsevprek, z žejo in željo,
z napetostjo in prepletajočimi
lasmi, od tebe do mene
in nazaj, —
ni tesnobe
ne strahu, samo velika
dežela sonca, ki jo drhte sprejemaš
s pljuskanjem v breg in na nasprotni breg,
z neko nepoznano otožnostjo, ki se oglašča kakor
zvon iz tvojih brlečih oči: razpet sem med vejami
in mrežami, kamor nezadržno in neustavljivo padam.

In tvoje čelo, obarvano z vročico in slutnjo,
da prihaja v oddaljen, od sunkov prepojen
prostor, kakor težek in sladek oblak,
kakor listje s pridušenimi vzdih
in priprtimi očmi, se zaganja
med žareče planete,
med neizgovorjene
besede;
nastavim
uho k ušesu,
ustnice k ustnicam,
pijem iz korenin, ki poganjajo

v čašo, pijem toploto, neizrekljivo
 pijano svetlobo, brez tistih obžalovanj,
 pijem iz bakrene, tople reke, pijem v noč in skozi noč,
 ko se otrese drevje, pijem do utrujenosti in do
 poslednje skorje, do tvoje potne, prepotene
 sobe, ki se lušči in poje od vsepovsod,
 do tvojega velikega zrcala,
 do nagubane gladine,
 do tvojega
 dna.

ZATE Položil bom roko
 na skafander tvoje žalosti
 in stlačil bom tvojo golo
 levo dojko
 v usta,
 izplaknjena z najbližjim vsemirjem,
 oprosti.
 Potem bom mlahav
 sredi maha in bom jokal.
 Za lesketajoče zvoke tvojih oči.
 Zate.
 Zate,
 draga,
 zmerom ista.
 (Krivulja luči
 spodaj v dolini je ugasnila:
 vsa naenkrat.)
 Zate, zate, za ...

HEDONISTIČNI MLAJ Dvigni glavo, razklani hedonistični mlaj,
 ki ukrivljaš neprezvočene sanjske maske,
 maješ jagnedi s krohotom in žalostjo,
 nižjo od slabosti, nižjo od lepkih spermastih votlin!

Tam je lahko prav vse, takoj se vgrezne,
 vzprhuta, tolkne ali z lahkimi koraki
 prebeli sobe, razneži s ščiti mokra stremenca,
 ta stiskajoča, v tesnobo razlita semena.

Ker je prva nit, ki se spusti s svetilke,
 prva moja misel, ki obžari vsa grla in zakoleba
 na težkih mlinih vetra: tema povsem miruje,
 uležana nad menoj kot mlaka, zlepljena je z nevidnim
 stropom, s tem belim, režečim se svodom.

TVOJ SMEH
ODTRŽE PRSI

Želel sem si, da bi bil akvarel, ki se
sonči v tišini, želel sem, to lahko povem,
ker sem oddal že vse verižice nezaupanja,
želel rok, ostrešja tvojih solz, ki se plaho
skrivajo za granatovci, želel, bog! jabolk,
razmetanih s tvojimi pogledi, polnimi premetenosti,
šestnajstletnosti in prvih sončnih mesecev:

tinktank, tank,
bingljajo zvonci tvojih ustnic; a včasih se mi,
naslada, cilj večnosti, približaš gola, s kretnjami
še nerazdevičene zemlje, z omotico bliskanja,
posrebrena s temo: med zobmi razpredam tvoje lase,
ko ležiš v bazenu sanj, kakor sublimna tkanina.

Vem, le tu se še prikažeš, razgaljena za mojimi rešetkami
zenic, kamor prinašaš močnejšo luč, kjer se že viša
vonj poletja, pljuskajoča skorja opoldnevov; —
a zdaj ponovno bazen, le bolj oddaljen, v katerem se
potunkaš in se končno prikažeš z velikimi školjkami
med prsti,
poganjaš iz mojih toplih žil in me stopiš
s pogledom sonca in govoriš, šepeteš, drgetaš.

Na ostrem drevju, v sirenah, med kraticami
oddaljenega mesta
škržeta poletje,
tvoj smeh rezlja obalo in odtrže prsi,
vse obročke mojih bolečin.

NOSEČNICA

Živim na reki, si krčim zapestje v rumeni čas
iker in kapajočih rok,
zasnežena v ihtavem ozračju
pokajočih kapilar,
v mrežasti obliki prstov, prepletenih v drobno
atmosfera čakanja, upogibam se
proti travnatim ročicam, proti goram,
ki z zasenčenimi požirki ogledujejo sonce,
živim v trudnem, nepretakljivem ožilju,
s tesnobo nabreklih oh in ah,
s klobčičem in vijuganjem kmalu,
zdaj, z odpiranjem in členkastimi vzdih, z
labilno, rastlinsko nihavostjo,
v vrvežu slik in bežečih utripov,

na oknu senc, razbijajočih v prsih,
 v izrezu dolgih sunkov,
 stiskajočih gub, krčevitih ustnic,
 pregibov, pridušenih grlenih strun,
 ponovno čakam,
 zdaj, še ... še ...

... Proti večeru se pocedi svetloba
 po ravninah, se zasuka in zavrti ves svet,
 spet oživijo menandri,
 spet točijo ulice otroke in starce,
 ki se na robu vsega zazrejo v žolto gmoto,
 jo obidejo, prečkajo naseljeno vlago rok,
 pod okni za trenutek počakajo
 prihajajoči, skoraj že vzbrsteli jok.

ODHAJAM Štiri leta sem na vogalu nizkega, vročega
 neba jedel topli kruh tvojih dihov,
 a zunaj,
 pod oboki noči
 dehtijo in drhtijo,
 tako drhtijo in dehtijo ljubke, nežne
 razsežnosti pozibavajočih zvezd,
 ki lomijo sivi, krhki les
 običajev
 in izigravajo enačbe mojih negotovih
 ustnic.

Počasi, tam, orumenijo praproti.
 Nebo čakanja odpade neopazno.
 Brez brazgotine otipljive žalosti,
 brez zvezanega šopa dima.

Odhajam.

Zastrt od gneva odhajam,
 ves temen,
 z ozko komoro pomladnih iglic,
 vzburjenih do dna.

In ti?